

Het Goede Leven

Ds. Sara Dondorp

In mijn studententijd streefde ik er naar om in de zomer een boeiend vakantiebaantje te vinden. Twee zomers achter elkaar had ik het geluk te mogen werken in de Zeeuwse Bibliotheek in Middelburg, waar mijn ouders woonden. Eén zomer was ik helaas te laat mij aan te melden. Bij gebrek aan beter schreef ik mij in bij een uitzendbureau. Daar hadden ze een baantje als schoonmaker voor mij. Dat betekende dat ik vijf avonden in de week vanaf vijf uur kantoren kon schoonmaken. Het bedrijventerrein was een half uur fietsen van mijn studentenwoning. We werkten in een ploegje van ongeveer zes mensen, met een leidinggevende die ook meedeed. Elke dag hetzelfde kantoor. Tafels afnemen, prullenbakken legen, asbakken legen (er mocht toen nog gerookt worden), zuigen, dweilen. Het was een hele klus om de vaste routine elke dag rond te krijgen, terwijl er eigenlijk van ons verwacht werd dat we elke dag ook wat extra werk deden. Wat ik me vooral herinner is dat het bijzonder ondankbaar werk was. Soms hadden mensen hun koffiebeker met koffie en al in de prullenbak gegooid. Dan kregen wij de koffie over ons heen. Vaak was er iemand op kantoor achtergebleven. Dan bleek er ineens weer as in een asbak te liggen op een kantoor waar wij al geweest waren. Of liep iemand dwars door onze nat-gedweilde vloer. En altijd deden de kantoomensen alsof wij niet bestonden. Als ze al iets tegen ons zeiden, dan was het een boze opmerking over iets dat nog (of liever: weer) vuil was. Keer op keer verzekerde de leidinggevende ons dat we ons daar niets van aan moesten trekken, maar het deed wel pijn.

Niet veel later, in het najaar van 1991, werkte ik een maand lang als keukenhulp in Grandchamp. Dat is een gemeenschap van vrouwen die leven volgens de regel van Taizé. Behalve het klaarzetten en weer opruimen van de ontbijtboel, moest ik ook afwassen en schoonmaken. Ik herinner me dat ik een keer bezig was de vloer van de gang naar de refter (eetzaal) te boenen. Een zuster deed de buitendeur open, deed onmiddellijk een stap terug en riep uit (in volmaakt Frans):

"Wat fantastisch dat je dit doet! Zonder dit belangrijke werk dat jij nu doet, kan onze gemeenschap niet bestaan! Ik ga wel via de andere deur naar de keuken!"

Mijn mond viel open van verbazing. Op dat moment was ik bezig met precies hetzelfde werk als eerder op een Nederlands kantoor. Maar het voelde totaal anders. Op het kantoor was het slavenarbeid (met weliswaar een karige beloning), in Zwitserland voelde het als een eervolle bijdrage aan het goede leven.

Met betrekking tot het nieuwe jaarthema – Het Goede Leven – is deze herinnering het eerste waar ik aan denk. Over het Goede Leven zou je allerlei diepgravende gedachtes op kunnen schrijven, aan de hand van vragen als 'wat maakt het leven goed?' of 'hoe kunnen we goed leven?'. "Het Goede Leven heeft te maken met respect en waardering voor de kleine dingen en voor elkaar. Met dankbaarheid en medemenselijkheid."

So zou je het onder woorden kunnen brengen. Daarnaast zijn nog veel meer invalshoeken mogelijk. Maar mijn herinnering aan die vrolijke zuster in Grandchamp die mijn simpele werkzaamheden de hemel in prees, spreekt voor mij boekdelen. Zo hebben we misschien allemaal wel herinneringen aan kleine momentjes van het Goede Leven.